

EGYETEMEK ÉS FŐISKOLA

II. évf. 1. sz.

Szeged, 1952. IX. 25.

Új feladatok előtt.

A tanév elkezdődött: ifjúságunk újabb rohamra indul, hogy "bevegye a tudomány várát". Ebben a rohamban a professzorok a hadvezérek nagyobb részét attól függő harc eredménye, milyen az összhang, az együttműködés hadvezér és hadsereg, professzor és diák között.

A feladat nem új, de minden évben új, haladottabb módszerekkel kell megoldani ezt a feladatot. A tanulás és tanítás módszere állandóan fejlődik, mert éppen úgy függvénye a társadalmi strukturának, mint maga a tudomány. A szocializmusban nemcsak a tudomány anyaga változik, hanem a módszer is, mellyel azt elsajátítjuk. Főképpen vonatkozik ez az egyetemi oktatásra, ahol a régi rendszer helyett - melyben a hallgató teljes magára hagyva küzdött az anyaggal - ma a hallgató és a tanszemélyzet szoros együttműködésével óhajtjuk az eredményt elérni.

Eppen ez a módszer az, amely megkönnyíti az elsőévesek helyzetét, akik a középiskolából, vagy szakértettségitől jönnek közénk. A régi rendszerben hatalmas volt a törés a középiskola és egyetem között: a középiskolában a tanár még szinte kézenfogva vezette a tanulót óráról órára, aki az egyetemre kerülve hirtelen egyedül találta magát szemborongató új problémával. Nemcsak az anyagot kellett megtanulnia, hanem a tanulás módszerét is önmagának kellett kiépítenie.

Ma sokkal könnyebb az elsőévesek helyzete: a DISZ szervezet, a tanulmányi vezető, a csoportvezető mind arra szolgál, hogy átsogítsák őket a nehézségeken, megoldják problémáikat. A professzor nem az a megközelíthetetlen magasságban trónoló ember többé, akinél a régi rendszer állította a diákság elé, hanem barátja is

a hallgatónak, aki nemcsak tudományos, de emberi problémáiban is mellette áll.

A folyamatos tanulás állandó propagálása és ellenőrzése, a kivizsgálások azt jelentik, hogy a tanszemélyzet egy pillanatra sem hagyja magára a hallgatót, tanácsával és kritikájával ott áll mellette.

Az új tanév nemcsak a hallgatókat, de a professzorokat is új feladatok elé állítja. Az egyetemen az oktató munka mellett mind nagyobb tért kell nyernie a nevelőmunkának. Az egyetemnek immár nemcsak az a feladata, hogy jó mérnököket, pedagógusokat, orvosokat adjon a hazának, hanem mindinkább az is, hogy kiváló szocialista embereket neveljen.

A tanári kar ennek a feladatnak igyekszik is minél jobban megfelelni és ennek érdekében képezi magát ideológiailag. De a nevelés és a tanítás feladatát csak akkor tudjuk maradéktalanul ellátni, ha ebben a hallgató segítségünk és pedig nemcsak szorgalommal, hanem fegyelmezett viselkedésével is. A professzor nem áll többé elérhetetlen póduszton a hallgató felett, ami azonban nem jelenti azt, hogy a hallgató ne viselkedjék vele szemben fegyelmezettten. A hallgatósnak meg kell bocsúlnia a professzori kart, mely barátilag áll mellette, mely maga is tanul, fejlődik, dolgozik azért, hogy minél többet tudjon nyújtani az egyetem ifjúságának.

A folyamatos tanulás, a tanszemélyzet részéről állandó segítség a hallgatóknak, a tanári kar megbecsülése feladatunk, melyre a most meginduló tanév eredménye főközöttan épül.

Czoniczor Gábor dr.

ELŐRE A III. BEKEKÖLCSÖNJEGYZÉS SIKERÉÉRT !